

Arrest

nr. 122 594 van 16 april 2014
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO loco advocaat J. BAELDE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent op 30 december 1989 geboren in het dorp Pokrovskoye, district Khasavyurt, Dagestan.

Sinds de dood van uw vader in 1998 woonde u met uw moeder in Pokvroskoye.

In 2007 huwde u op traditionele wijze met (Y.C.).

Sinds dat jaar werkte u als zelfstandige in het vervaardigen van houtskool.

In de zomer van 2007 werd in de buurt van uw werkplaats in het bos de schuilplaats ontdekt van een rebel, genaamd (Y.). U werd ervan verdacht hem geholpen te hebben. U werd meegenomen door de politie en zat 2 dagen vast, tot uw moeder 5000 roebel losgeld betaalde.

Nadien werd u regelmatig door ordediensten bezocht en gedurende enkele uren meegenomen, ongeveer 70 keer. 3 jaar na uw eerste arrestatie betaalde uw moeder de agenten een tweede keer, deze keer 100.000 roebel.

Op 3 januari 2013 scheidde u van uw echtgenote, met wie u sinds februari 2011 ook officieel gehuwd was. U verwierf hierbij de voogdij over uw 2 jarig zoontje.

Toen agenten op 27 maart 2013 een derde keer geld eisten, namelijk 750.000 roebel, weigerde u te betalen. U werd vervolgens op 3 april 2013 zodanig toegetakeld door 3 leden van een politiedienst dat u het bewustzijn verloor. Na 27 dagen in coma te hebben gelegen kwam u bij in het ziekenhuis. U werd kort na uw ontwaken naar huis gestuurd.

U dook onder bij een vriend van uw moeder in Khasavyurt. Intussen regelde uw moeder uw vertrek naar België.

Rond 7 juli 2013 vertrok u met een personenwagen naar België, in het bezit van uw binnenlands paspoort en geboorteaktes van uzelf en uw kind. U reisde langs u onbekende landen en werd onderweg nergens gecontroleerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, een duplicaat van uw geboorteakte en de geboorteakte van uw zoon, uw rijbewijs, uw medische verzekeringspolis en medische polis van uw zoon, meerdere medische attesten, een brief van een advocatenkantoor, drie convocaties en twee huiszoekingsprotocollen, uw echtscheidingsakte, een uitspraak van de rechtbank in verband met het hoederecht, en een schriftelijke toestemming van uw ex-vrouw die u toelaat naar de Schengenzone te reizen met uw kind van 4 april 2013 tot 4 oktober 2013.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw land de politie vreest, omdat u na de ontdekking van een schuilplaats van een rebel nabij uw werkplaats regelmatig werd meegenomen en uw huis doorzocht werd.

Uw moeder betaalde eerder al 100.000 roebel aan de agenten, maar nadat u in maart 2013 750.000 roebel weigerde te betalen, werd u op 3 april 2013 zwaar toegetakeld door leden van een ordedienst. U belandde in coma in het ziekenhuis.

Toen besloot uw moeder dat u het land moest verlaten.

Er moet echter vastgesteld worden dat u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk heeft weten maken.

U legde immers bedrieglijke verklaringen af omtrent uw reisdocumenten, reisweg en recente verblijfplaatsen.

Verder zijn uw verklaringen over de oorzaak van uw probleem onaannemelijk vaag.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op aandringen van uw moeder het land moest verlaten. Ze nam die beslissing naar eigen zeggen naar aanleiding van het incident op 3 april 2013 (CG p14).

Er moet echter opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat u pas na het incident op 3 april 2013 besloot het land te verlaten.

Uit de stempels in uw binnenlands paspoort blijkt immers dat u reeds eerder, op 28 februari 2013, een internationaal paspoort uitgereikt kreeg.

Het feit dat u, ook na confrontatie met de stempels in uw binnenlands paspoort, staalhard blijft ontkennen ooit een reispaspoort gehad te hebben (CGp7, CG p9, CGp15-16), doet reeds op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en leidt tot de conclusie dat u doelbewust bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent uw reisdocumenten en het tijdstip waarop u uw land besloot te verlaten.

Het is trouwens frappant dat u zich nog tot uw autoriteiten wendde voor het bekomen van een internationaal paspoort, en dit ook verkreeg, ondanks de vrees voor vervolging die u jegens uw autoriteiten koesterde.

Ook de ouderlijke toelating om de Russische Federatie te verlaten met een minderjarig kind, dewelke u na uw gehoor aan het CG bezorgde, werd reeds op 29 maart 2013 ondertekend door uw ex-vrouw, zijnde nog voor de cruciale feiten van 3 april 2013.

Dit document werd duidelijk opgesteld ten behoeve van een vooraf geplande, legale uitreis met uw zoon.

Het toont bijgevolg eens te meer aan dat u uw (legale) uitreis reeds voor de doorslaggevende feiten van april 2013 voorbereidde, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van die feiten.

Uit de gerechtelijke documenten aangaande uw echtscheiding blijkt overigens dat u niet op de rechtszaak van 20 februari 2013 aanwezig was omwille van uw werk buiten de grenzen van de republiek Dagestan.

Nochtans verklaarde u in dit verband: "voor mij was het niet mogelijk om alles te regelen, ik was thuis in bed. Ik gaf toelating aan mijn moeder om in mijn plaats te gaan. Ik moest thuis blijven bij het kind, hij moest toen geopereerd worden aan zijn appendix" (CG p4).

Het achterhouden van informatie en het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw laatste verblijfplaatsen doet wederom ernstig afbreuk aan uw algehele oprechtheid en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Daar kan nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Mocht u in uw land van herkomst gezocht worden, of het voorwerp uitmaken van een zwaarwichtig onderzoek, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Uw verklaarde aanhoudende vervolging door de autoriteiten sinds 2007 is dan ook weinig aannemelijk, aangezien u op 28 februari 2013 een internationaal paspoort uitgereikt kreeg.

Hier kan volledigheidshalve nog aan toegevoegd worden dat uw verklaringen aangaande uw reisweg evenmin geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde u in een auto van Khasavyurt naar België te zijn gereisd (CG p8), slechts in het bezit van uw binnenlands paspoort en een geboorteakte van uw zoon (CGp9-10).

U weet niet waar u onderweg gestopt zou zijn, noch welke landen u doorkruiste (CG p9), wat weinig aannemelijk is. U verklaarde niet gecontroleerd te zijn aan de grensposten, er werden u geen vragen gesteld en u werd niet gevraagd documenten te tonen (CG p9).

Uw verklaringen in deze stroken echter niet met de informatie waarover het CG beschikt, aangaande de toegang tot de Schengenzone, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd.

Uit deze informatie blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen- en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Wanneer men bij wijze van voorbeeld naar de grenscontroles kijkt aan de Poolse grens, kan men vaststellen dat de controles er aan alle grensposten op dezelfde manier verlopen; de reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Het voertuig wordt doorzocht om te controleren op verstekelingen en smokkelwaar.

Deze informatie valt dan ook niet te rijmen met uw verklaring als zou u zonder enige controle de Schengen-zone zijn binnengeraakt.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisweg naar België is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u uw reisdocumenten, die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, alsook het tijdstip van uw beslissing om het land te verlaten verborgen houdt (cf. supra), wat een zware impact heeft op de geloofwaardigheid van de cruciale feiten op 3 april 2013.

Uw verklaringen over de rebel, wiens schuilplaats nabij uw werkplaats werd gevonden, zijn voorts onaannemelijk vaag.

Zo kon u in eerste instantie niet meteen op zijn naam komen wanneer u daarnaar gevraagd werd (CG p11).

Wanneer u gevraagd werd wanneer hij om het leven kwam, antwoordde u verkeerdelijk: "ik denk dat het een jaar en half geleden was. Neen neen, hij werd een half jaar geleden gedood" (CG p11). Verschillende media, uit beide kampen, berichtten reeds over de dood van Ismail (Y.) in april 2008, zoals mag blijken uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Het is opmerkelijk dat u dermate slecht geïnformeerd bent over de persoon die de aanleiding vormde voor uw eigen problemen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aangetast.

Het is bovendien opmerkelijk dat u, die verklaarde enkel op 3 april 2013 het slachtoffer te zijn geweest van (zeer ernstig) fysiek geweld door toedoen van uw autoriteiten (CG p15), nooit eerder fysiek zou zijn aangepakt door de politie, doch dat men u 6 jaar na de start van uw problemen alsnog fysiek zou toetakelen, naar eigen zeggen omdat u weigerde smeergeld te betalen.

Het is eveneens opmerkelijk dat u gedurende al die jaren steeds opnieuw werd vrijgelaten zonder meer, en dat u(w moeder) slechts 2 keer losgeld betaalde.

Het is ten slotte zeer opmerkelijk dat u ondanks een 70 tal arrestaties en ettelijke huiszoekingen, de laatste tijd wel tot 2 à 3 keer per dag, niet weet door welke ordedienst u precies wordt lastiggevallen (CG p12). U verklaarde: "de politie, elke keer ze kwamen waren het andere mensen".

Toen u gevraagd werd of het steeds mensen van dezelfde dienst of departement waren, antwoordde u respectievelijk: "het is moeilijk te zeggen, we hebben veel diensten" en "ze zeiden nooit iets daarover, Er kwamen verschillende personen, ik weet niet wie ze waren" (CG p12).

Uw onwetendheid is opvallend, aangezien u tijdens uw gehoor ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken wel een originele convocatie wist voor te leggen, die uitgaat van de OMVD in Khasavyurt, en u ook na uw interview op het CG nog drie convocaties en twee huiszoekingsprotocollen wist voor te leggen, afkomstig van respectievelijk de "MSO van het district Khasavyurt Soe SK" en de OMVD en OeMVD van Khasavyurt.

Uw verklaringen zijn bovendien niet in lijn met deze voorgelegde documenten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zeer regelmatig bezoek zou hebben gekregen van ordediensten, die uw huis binnenkwamen en rondkeken of er wapens aanwezig waren. U beschrijft deze problemen overigens als: "niet serieus. Ze kwamen, checkten en gingen weer weg" (CG p 11), waarmee u zelf reeds de ernst van de door u genoemde feiten afzwakt.

Ondanks de veelvuldige huiszoekingen die bij u thuis werden uitgevoerd, legde u slechts twee huiszoekingsprotocollen voor, beide daterend van 2013.

Toen u gevraagd werd hoe het komt dat u tijdens uw gehoor op het CG slechts twee huiszoekingsprotocollen wist voor te leggen (origineel protocol van huiszoeking van 15.02.2013 en een fax-kopie van de huiszoeking op 20.05.2013), hoewel men vaker langskwam, kwam u niet verder dan 'geen idee' (CG p12).

Deze verklaring is ondermaats.

Het is dan ook weinig aannemelijk dat men sinds 2007 regelmatig bij u binnenvalt om te controleren of u geen wapens bezit (CG p10-12), maar men pas in 2013 hiervan bij twee verschillende gelegenheden een officieel protocol zou opgemaakt hebben.

Ook wat betreft de door u voorgelegde convocaties vallen opmerkingen te maken.

Er moet opgemerkt worden dat u opvallend weinig kennis heeft van de inhoud van de door u voorgelegde convocaties.

U kan niet aangeven waar u zich precies moet aanbieden (CG p14). U weet niet hoeveel convocaties u zou ontvangen hebben en verklaarde zelf eerdere convocaties vernietigd te hebben (CG p13). U kan niet correct aangeven in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen (CG p14).

Volgens twee van de drie door u voorgelegde convocaties, die overigens alle van 2013 dateren, wordt u slechts opgeroepen als getuige.

Het is opmerkelijk dat op de oudste convocatie die u voorlegde u wordt opgeroepen in hoedanigheid van verdachte. De latere convocaties vermelden immers de hoedanigheid van getuige.

Het is opmerkelijk dat men u eerst als verdachte zou beschouwen, maar dit nadien zou afzwakken naar getuige.

Het is frappant dat u toegaf de convocaties niet gelezen te hebben, en slechts ter verantwoording opwierp dat het u niet interesseerde (PO: heeft u de convocaties gelezen? "Nee. Ik heb niet alles gelezen. Er stond op dat het een convocatie was." PO: Heeft u ze niet gelezen, behalve de titel? "Nee. Ik las de inhoud niet" CG p13).

Uw gebrek aan kennis van uw documenten en de opmerkelijke desinteresse die u hierbij aan de dag legt doen wederom ernstig afbreuk aan de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten en aan uw algehele geloofwaardigheid.

Het is bovendien opmerkelijk dat u dergelijke convocaties zou ontvangen hebben, aangezien u verklaarde dat u veelvuldig werd meegenomen door ordediensten, "Ongeveer 70 keer gedurende al die jaren." (CG p12).

Het is dan ook weinig aannemelijk dat men u dusdanig frequent zou arresteren, maar dat men u daarnaast toch nog convocaties zou sturen om zich zelfstandig aan te bieden, te meer daar u verklaarde: 'Ze kwamen vaak, de laatste tijd 2 tot 3 keer per dag' (CG p 12).

Verder is het weinig aannemelijk dat u verklaarde niet te weten door wie u precies wordt vervolgd (CG p12), aangezien er wel degelijk een referentie ingevuld is op de door u ontvangen convocaties.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt daarenboven dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten, met name indien uitgegeven in de noordelijke Kaukasus, bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms

nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw binnenlands paspoort, het duplicaat van uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, uw rijbewijs en medische polis van uzelf en uw zoon bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

Ook de echtscheidingsakte die u neerlegde bevat geen gegevens die betwist worden.

Verder kan nog opgemerkt worden dat uw binnenlands paspoort een duidelijke stempel bevat die wordt geplaatst bij het uitreiken van een internationaal paspoort (zie info toegevoegd aan het administratief dossier).

Het niet voorleggen en zelfs ontkennen van het bestaan van dit internationaal paspoort, uw belangrijkste reisdocument, heeft ernstige consequenties (zie supra).

Gezien de eerdere vaststellingen aangaande de door u voorgelegde convocaties en huiszoekingsprotocollen, kan aan deze documenten weinig bewijswaarde worden gehecht (zie supra).

Verder legde u nog enkele medische attesten voor, die medische gegevens bevatten aangaande uw epilepsie, neuscorrectie, appendicitis, depressies en paranoia.

U legde daarnaast ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u van 4 april 2013 tot 26 april 2013 in het ziekenhuis werd opgenomen.

Uit dit, overigens nauwelijks leesbare, attest kan echter niet worden afgeleid in welke omstandigheden of naar aanleiding van welk incident u in het ziekenhuis belandde.

De medische attesten die u voorlegde in het kader van uw asielprocedure kunnen bijgevolg de door u aangehaalde problemen, die tot uw vertrek uit uw land zouden hebben geleid, niet aantonen.

U legde nog een verklaring voor van een advocatenkantoor, als zou u zich tot hen gewend hebben voor juridische bijstand.

Het document heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter, het werd immers opgesteld door de advocaat die uw belangen behartigt, mogelijk op aanvraag, wat afbreuk doet aan de objectieve bewijswaarde ervan. Het is bovendien opmerkelijk dat het attest werd uitgereikt op de dag dat u beweerde in elkaar geslagen te zijn door politiediensten (CG p14), waarna u in coma zou beland zijn.

Er moet nog opgemerkt worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de door u voorgelegde documenten aangaande uw scheiding en het hoederecht over uw zoontje.

Uit de informatie die in deze documenten vervat zit blijkt immers dat u niet in de republiek Dagestan was ten tijde van de rechtszitting over uw scheiding, hoewel u verklaarde toen thuis geweest te zijn (zie supra).

Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u gevraagd werd naar de naam van de chauffeur die u naar België bracht, aangaf dat u gemakkelijk zaken vergat, waaraan u toevoegde dat u thuis veel medicatie moest nemen (CGVS, p. 9).

Uit de door u voorgelegde medische attesten blijkt echter nergens dat u door uw medische problemen en behandelingen geheugenproblemen zou hebben (gehad).

Bijgevolg kunnen uw verklaringen over uw geheugenproblemen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw reisdocumenten, reisweg en recente verblijfplaatsen evenals over de door u beschreven ernstige vervolgingsfeiten, met name het gewelddadige incident op 3 april 2013) geenszins wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 januari 2014 (zie p. 3) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat het element “gegronde vrees voor vervolging” in de definitie van vluchteling volgens artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling omvat, en ook een aannemelijk risico op vervolging inhoudt wegens één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen.

Hij vermeldt dat de bewijslast van deze “gegronde vrees voor vervolging” in beginsel op de asielzoeker rust maar dit echter niet inhoudt dat hij moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden; het volstaat dat hij het bestaan bewijst van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.

Hij laat gelden dat één van deze elementen de medische gegevens betreft waaruit blijkt dat hij dermate zwaar is aangepakt, dat hij 27 dagen in het ziekenhuis diende opgenomen te worden waarbij de sporen van geweld, zijnde littekens op zijn hoofd, nog steeds zichtbaar zijn.

Hij stelt dat kan worden besloten dat hij behoort tot de groep van “kwetsbare personen” bedoeld in artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet waarbij een verhoogde zorgvuldigheidsplicht in acht dient te worden genomen.

Volgens hem heeft de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden met de ondergane fysieke mishandelingen en de gevolgen die dit meebracht voor zijn geheugen, met name een hersentrauma; hij vermeldt dat hij in het verleden reeds medisch werd opgevolgd voor neurologische problemen, epilepsie en migraine.

Waar de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de medische attesten als bewijzen van fysiek geweld bij de beoordeling van verzoekers zaak, schendt hij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens hem is het ook helemaal niet “opmerkelijk” dat het attest van de advocaat dateert van dezelfde datum – 3 april 2013 – als de ernstige agressie door de politieagenten. Hij verklaart dat hij naar aanleiding van de gebeurtenissen van 27 maart 2013 contact opnam met een advocatenkantoor welke enkele dagen later het schrijven opmaakte.

Hij vraagt aan de Raad in het licht van het bovenstaande, de bestreden beslissing te verbreken en de commissaris-generaal te vragen nauwgezet en objectief nader onderzoek te doen naar de traumata die hij op 3 april 2013 heeft opgelopen.

Verzoeker voert verder aan (zie p. 5) dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het "reëel risico op ernstige schade" in diens hoofde bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Omtrent de algemene vaststelling in de bestreden beslissing dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op een veralgemeende wijze slachtoffer zijn van willekeurig geweld zodat er geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland, naar het bericht van 28 oktober 2013 van de Jamestown Foundation en naar het jaaroverzicht 2013 van Dagestan op de ECOI-website en besluit dat (zie p. 18) "*Dagestan aldus de dubieuze eer heeft om met de eerste prijs te gaan lopen als meest gevaarlijke en meest gewelddadige regio in de Kaukasus (met Tsjetsjenië en Ingushetië als nochtans niet te versmaden concurrenten)*".

Daarbij komt volgens verzoeker nog dat hij een etnisch Tsjetsjeen is wat hem nog een kwetsbaarder profiel maakt in Dagestan gezien de verhoogde aandacht voor etnische Tsjetsjenen aldaar terwijl ook de anti-Tsjetsjeense gevoelens die bij de Dagestaanse bevolking leven, gekend zijn.

Hij voegt eraan toe dat in het licht van de recente aanslagen in Volgograd waarvan de daders uit Dagestan kwamen, de situatie er niet op verbetert, waarbij president Putin het standpunt inneemt dat met de terroristen uit de Kaukasus komaf zal worden gemaakt zodat de arbitraire detenties en mishandelingen van enische Tsjetsjenen die in het verleden al werden gesignaleerd, niet zullen verminderen.

Verzoeker stelt dat met deze gegevens door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden. Hij vraagt aan de Raad dit wel te doen en besluit dat hij en zijn minderjarig kind, in het licht van wat voorafgaat, zeker nood hebben aan subsidiaire bescherming.

Hij vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem en zijn minderjarig kind als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: (stuk 3) informatie aangaande "hersentrauma en de gekende gevolgen" van *Wikipedia*, en (stuk 4) en het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat een cruciaal element in de verklaringen van verzoeker over de rebel, wiens schuilplaats in het bos nabij verzoekers werkplaats in 2007 werd ontdekt, foutief is.

Verzoeker antwoordde op de vraag met betrekking tot het tijdstip van overlijden van deze rebel Y. (zie het verhoorverslag van 28 augustus 2013, p. 11): *“Ik denk dat het een jaar en half geleden was. Neen neen, hij werd een half jaar geleden gedood”*.

Uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat reeds in april 2008 over de dood van deze rebel bericht werd.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad stelt ook vast dat uit stempels in verzoekers binnenlands paspoort (zie “Documenten” in het administratief dossier) volgens de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat aan verzoeker op 28 februari 2013 een internationaal paspoort uitgereikt werd, zijnde één maand vóór het incident van 3 april 2013 dat volgens zijn verklaringen tijdens het verhoor op 28 augustus 2013 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 14) de aanleiding zou zijn geweest om op raad van zijn moeder, zijn land van herkomst te verlaten.

Daarenboven blijkt dat nadat verzoeker reeds het slachtoffer werd van de autoriteiten om losgeld te betalen, hij zich tot de autoriteiten wendde om een paspoort te bekomen.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat de Russische autoriteiten verzoeker geen internationaal paspoort zouden afleveren indien hij gezocht wordt of er tegen hem een zwaarwichtige zaak hangende is.

Het blijkt dat wanneer verzoeker tijdens zijn verhoor (zie het verhoorverslag, p. 15, 16) geconfronteerd werd met de stempels in zijn binnenlands paspoort, hij ontkende een internationaal paspoort te hebben gehad.

De Raad is van mening dat deze loutere ontkenning van verzoeker de waarde van de stempels niet aantast.

De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen leiden tot het besluit dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Dit besluit wordt ook nog gesteund door de vaststelling dat de ouderlijke toelating om het land te verlaten met een minderjarig kind, door de ex-echtgenote van verzoeker ondertekend werd op 28 maart 2013 zijnde eveneens vóór de feiten van 3 april 2013.

De Raad is van mening dat het bovendien opmerkelijk is dat verzoeker pas op 3 april 2013 het slachtoffer zou geworden zijn van ernstig fysiek geweld door zijn autoriteiten in zijn land wegens het niet willen betalen van smeergeld, terwijl zijn problemen reeds zes jaar eerder zouden zijn begonnen en zijn moeder slechts tweemaal geld zou hebben betaald ondanks de menigvuldige arrestaties en huiszoekingen (zie het verhoorverslag, p. 10 - 12).

Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker niet weet door welke dienst hij werd lastiggevallen (zie het verhoorverslag, p. 12), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en na zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verschillende convocaties en huiszoekingsprotocollen bijbracht.

De uitleg van verzoeker dat hij de convocaties niet gelezen heeft omdat het hem niet interesseerde (zie het verhoorverslag, p. 13), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De houding van verzoeker ten overstaan van bedoelde documenten en de inhoud van de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal aan het administratief dossier waaruit blijkt dat door de hoge graad van corruptie in verzoekers land van herkomst, vele documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, verhinderen aan deze stukken bewijswaarde te geven.

Verzoeker verklaarde bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 9) ook dat hij aan boord van een auto naar België kwam, dat hij niet weet welke landen hij doorkruiste en waar halt gehouden werd, dat hij niet gecontroleerd werd aan de grens en geen documenten moest tonen. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Verzoekers quasi onwetendheid over reisweg en zijn uitleg over het overschrijden van de grens, dragen ook bij tot de ongelooftwaardigheid van zijn relaas.

Uit de informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt verder dat verzoeker in Dagestan niet louter omwille van zijn Tsjetsjeense origine vervolging dient te vrezan. Uit het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012 (verzoekschrift, stuk 4) blijkt niet dat voormelde informatie in het administratief dossier onjuist of achterhaald is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de medische attesten die hij neerlegde en naar een *Wikipedia*-artikel dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en aanvoert dat hij geheugenproblemen heeft omwille van het fysiek geweld dat hij doorstaan heeft, dient opgemerkt dat in deze medische attesten nergens sprake is van geheugenproblemen terwijl het *Wikipedia*-artikel louter algemene informatie geeft en dus niet van aard is om aan te tonen dat verzoeker zelf aan geheugenproblemen lijdt.

Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat het verhoor op het Commissariaat-generaal een normale wijze is geschied en dat verzoeker, noch zijn raadsman, behalve de mededeling dat "hij gemakkelijk vergeet" (zie het verhoorverslag, p. 9), nergens melding van het feit dat hij omwille van medische problemen niet op een normale wijze gehoord zou kunnen worden.

Met betrekking tot medische attesten dient tevens te worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen, kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongelooftwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie*" van 28 februari 2013 stelt de Raad immers vast dat de huidige situatie in Dagestan zich kenmerkt door ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een beperkt aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Ondanks een relatieve stijging in 2011, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt en is de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012 en de informatie van ECOI waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst,

tonen niet aan dat voormelde informatie in het administratief dossier onjuist of achterhaald is, aangezien verzoekers informatie in dezelfde lijn ligt als deze van verweerder.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE